

UZASADNIENIE

Obwinieni E. P., M. O., C. K. oraz A. M. zostali oskarżeni o to że:

w miesiącu listopadzie 2014 roku w R. podjęli decyzję o wywieszeniu dwóch banerów wyborczych na ścianie szczytowej bloku mieszkalnego przy ul. (...) będącego powierzchnią wspólną budynku bez zgody S. T., tj. właściciela jednego z lokali mieszkalnych w tym bloku

tj. o czyn z art. 495 § 1 pkt 1 kodeksu wyborczego

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 18 września 2015 roku w sprawie VI W 243/15 uznał obwinionych E. P., M. O., C. K. i A. M. za winnych popełnienia zarzucanego im czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 495 § 1 pkt 1 Kodeksu wyborczego i za to na podstawie art. 39 § 1 pkt 2 kw wymierzył każdemu z obwinionych karę nagany oraz zwolnił obwinionych od wydatków postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca obwinionych E. P. i A. M..

Apelacja wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 1 kpk w zw. z art 109 § 2 kpw zarzuca zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego tj. art. 495 § 1 ust. 1 Kodeksu wyborczego art. 22 z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali polegające na:

- błędnym przyjęciu, że umieszczenie dwóch banerów wyborczych w listopadzie 2014 roku na ścianie szczytowej bloku mieszkalnego przy ul. (...) będącego powierzchnią wspólną budynku nastąpiło bez zgody właściciela,

-na błędnym przyjęciu, że wyrażenie przez członków zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w R. zgody na umieszczenie dwóch banerów wyborczych na ścianie szczytowej bloku mieszkalnego przy ul. (...) jest tożsame z pojęciem umieszczenia hasel wyborczych, o którym stanowi przepis art. 495 § 1 ust. 1 Kodeksu wyborczego

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionych E. P. i A. M. od popełnienia zarzucanego im czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 15 stycznia 2016 roku obrońca obwinionych popierał skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte.

Obwiniona E. P. przyłączyła się do stanowiska obrońcy.

Podawa, że na pomysł aby na szczytowej ścianie naszego bloku umieszczać reklamy i banery informacyjne wpadł sam S. T., kiedy był członkiem zarządu.

Obwiniony A. M. przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy.

Podał, że obecnie zarząd podjął uchwałę, że właściciele lokali wyrażają zgodę na wydawanie przez zarząd zgody na umieszczanie reklam i banerów informacyjnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionych E. P. i A. M., jest zasadna w takim stopniu, że w wyniku jej uwzględnienia należało zmienić zaskarżony wyrok i uniewinnić obwinionych E. P. i A. M., a na podstawie art. 435 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpk M. O. i C. K. od popełnienia zarzucanego im czynu.

Bowiem Sąd I instancji nie rozważył charakteru regulacji zawartej w ustawie z dnia 5 stycznia 2011 roku Kodeks Wyborczy oraz nie rozstrzygnął kwestii, w jakiej relacji pozostają w stosunku do siebie regulacje Kodeksu Wyborczego oraz ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali.

Na wstępie należy zaznaczyć, że już sam tytuł ustawy z dnia 5 stycznia 2011 roku – Kodeks Wyborczy – ma znaczenie w niniejszych rozważaniach. Bowiem nazwanie ustawy (...) pisany wielką literą oznacza, że ustawa wyczerpująco reguluje obszerną dziedzinę, w tym wypadku dziedzinę związaną z wyborami. Tak też stanowi § 19 pkt 2 załącznika do Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz 908).

Oznacza to, że przepisy ustawy z dnia 5 stycznia 2011 roku Kodeks Wyborczy stanowią regulację autonomiczną będącą lex specialis w stosunku do uregulowań zawartych art. 22 ust 1 i 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali.

Jeżeli chodzi o relacje w jakich pozostają w stosunku do siebie regulacje Kodeksu Wyborczego oraz ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali to rozstrzygnięcia wymaga kwestia, czy przepisy te wzajemnie się uzupełniają i funkcjonują równolegle, czy też normy Kodeksu wyborczego mają charakter szczególny, wyłączający w odpowiednim zakresie stosowanie ustawy o własności lokali. Przy czym udzielenie odpowiedzi na to pytanie nie jest możliwe z odwołaniem się wyłącznie do wykładni językowej, która prowadzi jedynie do tego wniosku, że zachodzi zbieg między przepisami. Konieczne zatem jest sięgnięcie do metod wykładni systemowej oraz funkcjonalnej. Przy czym w zakresie wykładni systemowej, należy wskazać na wspomniany wyżej Załącznik do Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”. Z §2 tego załącznika wynika, że ustawa powinna wyczerpująco regulować daną dziedzinę spraw, nie pozostawiając poza zakresem swojego normowania istotnych fragmentów tej dziedziny, a z § 4 tego aktu, że ustawa nie może powtarzać przepisów zamieszczonych w innych ustawach, przy czym cechy te są szczególnie podkreślone w przypadku, gdy ustawodawca nadaje ustawie rangę (...), (...) lub (...).

Z powyższego wynika zatem, że w razie literalnego pokrywania się regulacji zawartych w ustawie „zwykłej” oraz (...) normujących określony obszar spraw, jako obowiązującą w pierwszej kolejności należy przyjmować zasadę wyłączności przepisów kodeksowych w danej dziedzinie względem regulacji ogólnych zawartych w ustawie „zwykłej”. Argument ten przemawia zatem za uznaniem, że przepisy Kodeksu Wyborczego stanowią normę szczególną względem art. 22 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1994 roku o własności lokali.

Zatem w realiach przedmiotowej sprawy brak było przesłanek prawnych do przyjęcia, by przepis art. 495 § 1 pkt 1 Kodeksu Wyborczego stanowił podstawę odpowiedzialności obwinionych E. P. i A. M. za podjęcie w miesiącu listopadzie 2014 roku decyzji o wywieszeniu dwóch banerów wyborczych na ścianie szczytowej bloku mieszkalnego przy ul. (...), będącego powierzchnią wspólną budynku bez zgody jednego ze współwłaścicieli lokali mieszkalnych w tym bloku.

W szczególności, że przepis art. 495 § 1 pkt 1 Kodeksu Wyborczego nie wymaga aby zarządca nieruchomości, obiektu lub urządzenia dysponował uchwałą właścicieli lokali wyrażającą zgodę na dokonanie tej czynności lub udzielającą zarządowi pełnomocnictwa do zawierania umów stanowiących czynności przekraczające zakres zwykłego zarządu. Do takiego wniosku i takiego przekonania wiedzie również lektura treści przepisu art. 22 ust 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali. Bowiem wśród czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu nie wymienia czynności opisanych w art. 495 § 1 pkt 1 Kodeksu Wyborczego. Wprawdzie jest to katalog niezamknięty, ale ocena Sądu I instancji, że podjęcie decyzji opisanej w czynie przypisanym obwinionym jest tożsame z podjęciem decyzji o umieszczeniu tablicy reklamowej i banerów informacyjnych jest bezprzedmiotowa na gruncie niniejszej sprawy. Bowiem ustawa z dnia 5 stycznia 2011 roku Kodeks Wyborczy nie zawiera odesłania do ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił obwinionych E. P. i A. M. od popełnienia zarzucanego im czynu. Ponieważ te same względy przemawiają za zmianą zaskarżonego wyroku w stosunku do pozostałych obwinionych członków zarządu, Sąd Okręgowy na podstawie art. 435 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw uniewinnił od popełnienia zarzucanego czynu obwinionych M. O. i C. K..

O wydatkach poniesionych w sprawie, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów wskazanych w części dyspozytywnej wyroku.